

[Indenrigsministeren.]

hold. Ikke mindst i en Tid, da den personlige Skattebyrde, navnlig til Kommunerne, føles tyngende for den enkelte Borger, kan det sikkert begrundes, at Maksimums Procenten for de enkelte Selskaber hæves noget. Det Udvalg, jeg nævnte, som har behandlet Erhvervsskatteproblemet, og hvem Spørgsmaalet om Selskabsbeskatningen har været forelagt, anbefalede en Forhøjelse af Maksimums-Procenten til 6; men da Statsbeskatningen siden er blevet ændret noget i Selskabernes Disfavør, har jeg, som nævnt, indskrænket mig til at foreslaa Procenten forhøjet fra 3 til 5.

I § 33 foreslaas endvidere, at Bestemmelsen om, at de under særskilt Bestyrelse staaende Forretningsafdelinger — altsaa Filialer — betragtes som selvstændige Selskaber, der er skattepligtige til den Kommune, hvorfra Filialen bestyres, foreslaas ophævet. Der har i Praksis vist sig Vanskeligheder ved at afgøre, hvornaar en Filial stod under særskilt Bestyrelse, og Bestemmelsens Ophævelse vil da have den Betydning, at vedkommende Forretning fremtidig enten maa betragtes som selvstændig eller maa falde ind under Bestemmelserne i Forslagets § 36 om Selskaber, der driver Virksomhed eller oppebærer Indtægter i mere end een Kommune her i Landet. I § 36 foreslaas, at det ved Fordelingen af Selskabsskatten mellem flere Kommuner iagttages, at den fra Detailforretning stammende Nettoindtægt anses for at falde i de enkelte Kommuner i samme Forhold som de enkelte Detailudsalgs Omsetning.

Jeg kommer endelig til Ændringerne i Erhvervsbeskatningen. De indeholdes i Lovforslagets §§ 18—28. Erhvervsskatte-reglerne er utvivlsomt de Bestemmelser i den kommunale Skattelov, som har været Genstand for den haardeste Kritik. Praktisk talt fra alle Sider er der fremsat Krav om Ændring af dem. Jeg maa maa-ske i denne Forbindelse minde om, at Reglerne om mellemkommunal Beskatning gennemførtes første Gang her i Landet ved den kommunale Skattelov af 1903. Kravet om Indførelse af Beskatningsregler, hvorved Kommunerne faar Ret til ikke blot at beskatte Personer, som har taget fast Ophold inden for vedkommende Kommunes Grænser, men ogsaa til at beskatte dem, som uden at have saadant Ophold dog for en større eller mindre Del har deres Indtægtskilde i Kommunen, kan derimod følges langt tilbage i Tiden. Det er interessant at se, at det første Forslag til

Regler om mellemkommunal Beskatning, som har været fremsat i den danske Rigsdag, findes allerede i det af Tscherning i 1859 i Folketinget fremsatte Forslag til Lov om nogle Ændringer ved Fastsættelsen af de aarlige Bidrag, der skulle ydes til Amts- og Sognekommuner.

Under Forhandlingerne om Forslagene angaaende Landkommunalloven og Købstadkommunalloven i Rigsdagssamlingerne 1866—67 og 1867—68 rejstes Kravet om Reglerne for mellemkommunal Beskatning paa ny, men den daværende Indenrigsminister — det var Estrup — afviste det under Henvi-sning til, at saadanne Regler hørte hjemme i en særlig Lov om kommunal Beskatning. I de følgende 35 Aar beskæftigede Rigsdagen sig med talrige Forslag, indeholdende Regler om mellemkommunal Beskatning, dog uden at naa til et positivt Resultat. Dette skyldtes imidlertid ikke Mangel paa Tilslutning til den Grundtanke, hvorpaa den paagældende Beskatning hviler, men derimod Uenighed om Maaden, hvorpaa Tanken burde gennemføres. En væsentlig Grund til Uenigheden maa søges i Vanskeligheden ved at indpasse de nye Beskatningsregler i det daværende kommunale Beskatningssystem, som alene var Formue- og Lejlighedsskatten. En Særbeskatning af Erhvervsindkomsten forudsætter nødvendigvis en Oplosning af Skatteyderens samlede Indkomst i de fra forskellige Kilder hidrørende Bestanddele, og det er klart, at en saadan vanskeligt lader sig forene med Formue- og Lejlighedsskattens Princip.

Samtidig med at man i 1903 forlod den rene Formue- og Lejlighedsskat og gik over til at lade den kommunale Ligningske paa Grundlag af den virkelige Indkomst, saaledes som Indkomsten fremkommer ved Ansættelsen af Indkomstskat til Staten, var Muligheden for en rationel Ordning af den mellemkommunale Beskatning tilveje-bragt, og vi fik da ogsaa, som jeg nævnte, de første Regler om denne Beskatning ved Loven af 15. Maj 1903. De ved denne Lov indførte Bestemmelser, der stadig er Grundlaget for Erhvervsbeskatningen, er i Efterkrigstiden undergaaet forskellige Ændringer, særlig ved Bestemmelser, der gennemførtes i 1918.

Til Sammenligning med det Forslag om fremtidige Erhvervsskatte-regler, som jeg her forelægger, vil det formentlig være praktisk, at jeg ganske kort minder om Hovedtrækkene i de gældende Erhvervs-skatte-regler.

I Øjeblikket er Forholdet det, at Skattepligten paahviler de selvstændigt erhvervs-